

KOMPROMIS (5) *sb m*

c- (4), k- (1).

Oba o jasne.

sg G kompromisu (3). ◇ A kompromis (2).

Sł stp, Cn notuje, Linde XVIII w.

*Sąd polubowny; ugodą; wyrażenie zgody na sąd polubowny; compromissum JanStat, Cn; arbitrium, compositio amicabile Cn [compromissum – zdanie się na jednacze, danie jednaczo w ręce Mącz 227a; – przypuszczenie sprawy ze dwu stron na rozsądek dobrego człowieka pod przepadkiem zakładu tego, który by na dekrecie nie przestał Calep; zakład inaczej; zdanie się na jednacze, kompromis – compromissum Cn] (5) : wnet wyrozumié, iże zápiśawfzy Act, propofitią ma wyiąć z pozwu: y inné obrony, dowody z zápiśów, z *scrutinium*, z *compromissu*, z Reláciiey: á potym Dekrét, y przyczynę Dekrétu *SarnStat* 1261, 184.*

*kompromis między kim (a kim) (1): Formá *compromissu* między stronami, itároświetcka ále grzeczna, między Królem á Arcybiskupem. *SarnStat* 1258.*

*Zwroty: »dać się w kompromis [na co]« (1): Ná ten čás też Papież miał záście z Książęciem Ferárskim Alfonsem o Mutynę y Regią/ y dáli sie w Kompromis ná wyrok Cefárki/ Cefarz potym wczynił wyrok strony Alfonśa. *BielKron* 210.*

*»uczynić kompromis [z kim]« (1): Y ia ciem téż przeto opuścił to Seymowé Prawo/ wczyniłem Compromis z Sąsiádem íwym *OrzQuin* B4.*

ZZa